

вечерникъ набръздява огледална повърхностъ — тъй и най-далеченъ усѣтъ къмъ миналото, надникналъ въ тъжна чужбина — извиква спомени по роденъ край; защото тогазъ на несрѣтника не остава друго освѣнъ спомена по свидно безгрижно дѣтство. Враждата заглѣхва, човѣкъ се чувствува по-човѣкъ, въ душата се възмогва: възторгътъ на дѣтето, обаянието на бабини приказки, очарованието на прѣд-празднични вечери; пробужда се дѣтето, което се чуди кога види зълъ човѣкъ; възкрѣсва божественното, което прави човѣка готовъ на всепрощение; тогазъ човѣкъ добива незнайни сили, будятъ се нови блѣнове... Войната му се вижда суетно безумие.

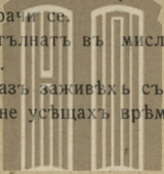
Убѣждава се човѣкъ, че страданието е най-вѣрния пътъ къмъ прѣвъзмогване на душата.

Здрачи се.

Погълнатъ въ мисли не усѣтихъ кога мина врѣмето.

И азъ заживѣхъ съ моята мисль.

И не усѣцахъ врѣмето.
